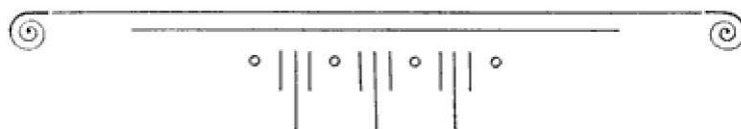


LJUBLJANSKI ZVON



Legenda pravičnosti.

V nebesih večni Bog sedi,
po svetu gleda, govori:
»Različne rode sem ustvaril
in zemljo vsem za dom podaril.

»Živijo naj ko z bratom brat;
naj delajo, da vsak enkrat
doseže lastni cilj življenja;
ljubezen vladati ne jenja!«

In Bog mogočni na migljaj
ustvari v raju krasen gaj:
najlepše cvetje v njem bahato
poganja za ograjo zlato.

Studenček čist po njem šumlja,
kipi vsemirju iz srca;
in po stezàh namesto peska,
kdo pač razložil bi od bleska?

Rubinov in smaragdov prah,
ležé demanti po stezàh;
od vrta solnce se ne loči,
po dnevi sije nanj, po noči.

In Bog pokliče pred nasad
rodove . . . Prvi kakor svat
nakičen Grk se mu prijavi.
»Izbiraj!« Bog na vrtu pravi.

»»Veliki tvorec, višnji Bog,
samó umetnost tvojih rok
častim v človeku in prirodi;
samo umetnost k sreči vodi.

»»Cvetličje to mi daj, da ž njim.
na svet umetnost presadim,
da z duhom cvetja zemske sine
umetnost tvoja nas prešine!««

In drugi prihiti Rimljan,
v oklep železen zakovan:
»»Gospod, ti vladaš nam izborno,
brez boja vse ti je pokorno.

»»Pod nebom orel, v gozdu hrast,
vsi tvoji čutijo oblast.
Gospod, moj Bog, podari meni
moči ta pesek dragoceni!««

German prispeje tretji v raj,
zamišljen ozre se nazaj:
»»Nebeški modrec, misel tvoja
v naravi mi ne da pokoja.

»»Modrosti žejen duh je moj,
prodreti hoče v zakon tvoj;
nemirno že o sreči sanja,
ko pil studenec bo spoznanja.««

Približa zadnji se Slovan,
a vrt je prazen, razdejan,
in solnce sije nad puščavo.
Slovan ponižno skloni glavo:

»Pravični Bog, saj veš ti sam,
kaj treba je na svetu nam!«
Ljubeče Bog ga potolaži:
»Ti srcu mojemu najdražji!

»Pobral je Grk dišeči cvet,
umetnost nesel ž njim na svet;
Rimljan zlato, kamenje drago,
ž njim kupi si nad svetom zmago.

»German si je izbral modrost,
narave mika ga skrivnost;
pravičnost je ostala sama,
poglej: to solnce je nad nama!

»Pravičnost, solnce, sij in grej,
in kakor bilo si doslej,
na vek izvor življenju bodi,
izvor življenju in svobodi!

»Propade Grk, Rimljan, German,
a ti odrešiš svet, Slovan!
Kaj s solncem samim zdaj napravim?
Glej, v tvojo dušo ga prestavim.

»Sovraštvo pride tiste dni,
solzé in kletev brez moči,
svet klical bode rešenika:
Pomozi, beda je velika!

»Iz duše tvoje pa, Slovan,
tedaj izide novi dan,
iz duše tvoje solnce vstane,
temé prežene in tirane.

»Pravičen vedno in močan,
do konca dni, moj sin, Slovan,
ti revne brani, slabe brani,
ti varuh, narodom ostani!«

Kazimir Radič.

